

et Svinehold, og som Følge deraf ogsaa en Produktion, der er 6 Gange saa stor pr. Td. Land som for de store Ejendomme. Det kan derfor ikke bestrides, at det i særlig Grad er de smaa Ejendomme, som Tabet kommer til at gaa ud over. Det ærede Medlem fra Lejre erkendte ogsaa forleden, at de trufne Foranstaltninger i Virkeligheden virkede som en indirekte Skat, hvis man, som han sagde, saa paa dem som en isoleret Foranstaltning. Men han vilde have set paa dem i Forbindelse med andre Foranstaltninger, navnlig i Forbindelse med Udførselsforbudet for Byg. Det forekommer mig imidlertid, at de to Ting ikke har det mindste med hinanden at gøre. Hvis det ærede Medlem ude i Landet har givet denne Fremstilling, at Udførselsforbudet var betinget af, eller at dets Opretholdelse var betinget af Maksimalprisen paa Flæsk, er dette ganske urigtigt. Udførselsforbudet for Byg og andre Kornvarer fik vi i Fjor i August Maaned, og der er i Virkeligheden ingen, der tænker paa at ophæve dette Udførselsforbud. Naar det ærede Medlem derfor henviser til, at Byg i Tyskland kan sælges til en Pris af 40 Mk., er dette en Henvisning, som ikke har den mindste Værdi, thi vi ved alle, at det lader sig slet ikke gøre at foretage denne Udførsel og dette Salg. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa disse Forhold, thi alle her er jo klare over, at det lod sig slet ikke gøre, og alle er jo ogsaa klare over, at hvis man gjorde det, vilde der paa anden Maade komme Hindringer, som vilde bevirke store Vanskeligheder for vor Tilførsel af Foderstoffer. Jeg synes derfor, det er ganske uberettiget af det ærede Medlem fra Lejre at bruge en saadan Argumentation. De to Foranstaltninger staar i Virkeligheden hver for sig; Udførselsforbudet for Kornvarer er ikke i mindste Maade dikteret af eller afhængigt af Maksimalprisen paa Flæsk.

I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Rønne (Hauge). Det ærede Medlem har foretaget forskellige Beregninger og har blandt andet regnet ud, at der var en Fortjeneste for Husmændene paa Maksimalpriserne og de Foranstaltninger, der er foretagne, en Fortjeneste alene paa Sædvarer af 350 Kr. og en samlet Fortjeneste af 446 Kr. 85 Øre. Det er imidlertid Tal, som efter min Mening er ganske uholdbare; og det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem kommer til at erkende, hvis han foretager en nærmere Beregning. Thi hvis der virkelig for Husmændene her i Landet

var en saadan Fortjeneste, vilde det blive svimlende Beløb, der paa den Maade var indtjente for det mindre Landbrug. Vi har her i Landet i Landdistrikterne 212,500 Ejendomme under 1 Td. Hartkorn. Hvis man forudsætter, at hver enkelt af disse Ejendomme har haft en Fortjeneste af 446 Kr., bliver deres samlede Fortjeneste 94,745,000 Kr. Jeg tror dog, at det ærede Medlem, naar han hører dette Tal, vil komme til Erkendelse af, at det ikke kan være rigtigt. Selv om man gaar ud fra det Tal, som det ærede Medlem nævnedes som Nettofortjenesten, 300 Kr., kommer man til en samlet Nettofortjeneste af 63,750,000 Kr. Det kan selvfølgelig ikke være rigtigt. Hvis det var rigtigt, og hvis man saa regner den Fortjeneste med, som alle andre Samfundsklasser har haft, kommer vi op til ganske svimlende Beløb, og omvendt kommer vi til et ganske svimlende Tal for dem, som har haft Tab ved disse Foranstaltninger. Jeg hørte for nogen Tid siden ved et Møde en Baron, Baron Lerche, fremsætte den Paastand, at Tabet for Landbrugerne var 337 Mill. Kr. Jeg imødegik denne Paastand som ganske urimelig, men jeg maa rigtignok sige, at hvis det ærede Medlem fra Bornholm har Ret, har Baron Lerche maaske ogsaa Ret. Hvis det ærede Medlem fra Bornholm derfor fremdeles vil fastholde disse Paastand om den uhyre Gevinst, Maksimalprisen er for de smaa Landbrugere, vil jeg foreslaa ham at tage Baron Lerche under Armen, og at de to vandrer ud i Landet, for hvis det ærede Medlem har Ret, har Baron Lerche ogsaa Ret. Imidlertid har de ikke Ret nogen af dem — Baron Lerche har selvfølgelig heller ikke Ret. Hvis jeg skulde opgive Tallet paa Landbrugets Tab, vilde jeg dividere det Tal, Baron Lerche er kommet med, med 10, saa tror jeg, vi kommer det virkelige Forhold nærmere. Jeg tror ikke, det gavner Sagen, at man kører op med saadanne Urimeligheder, det gavner hverken den ene eller den anden.

Planen om at faa indført amerikansk Flæsk ved Hjælp af Slagterierne og ved Tilskud fra Slagterierne har vi altsaa maattet lade falde, men der kunde være en anden Maade at forsøge at faa det indført paa, og denne Maade har jeg ogsaa antydnet overfor den højttærede Minister i den Sammenkomst, som Konsul Nørgaard og jeg havde med ham. Jeg henstillede, om ikke Stat og Kommune kunde yde et Tilskud, saaledes at det amerikanske Flæsk herhjemme kunde sælges noget billigere,